

VANUIT
DE HOOGTE

Marc Swerts

VANUIT
DE HOOGTE

B

2024

Beefcake Publishing, Gent

Eerste druk 2024

© 2024 Marc Swerts & Beefcake Publishing
Ontwerp Lennard van de Laar
Portret auteur Frans Lahaye
Foto omslag Freepik.com

ISBN 9789493293564 – NUR 301

Beefcake Publishing
M. van Boergondiëstraat 8, 9000 Gent

www.beefcakepublishing.be
www.facebook.com/beefcakepublishing
www.instagram.com/beefcakepublishing

www.marcswerts.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Daar gaat ze'

Clouseau

Voorspel

Stijlvol en begeerlijk.

Hij stond midden in een nevelige lichtbundel die het ochtendzonnetje door het grote raam naar binnen wierp, half verscholen achter het bureau, alsof hij iets te verhullen had, alsof hij zich nog steeds niet in volle glorie aan hem durfde te tonen.

Terwijl ze elkaar toch al een volle week kenden.

Door zijn aanblik moest Dekker iets wegslikken. Vanmorgen thuis, toen hij nog in bed had gelegen, nog maar half wakker, was hij al aan hem verschenen. Zijn contouren waren in die half soezerige toestand vaag geweest, nog onderdeel van een heerlijke, maar alweer verdampde droom. Dekker had zich op zijn andere zij gewenteld en had zich wat dieper laten wegzakken in zijn hoofdkussen in de hoop weer af te glijden in een zalige fantasie om hem daar weer te vinden. Maar die poging werd ergens onderweg ruw verstoord door een heftig knorgeluid van Margriet naast hem, onmiddellijk gevolgd door een por van haar elleboog in zijn flank, alsof zij vanuit haar slaap een halt had willen toeroepen aan zijn ontsprekende verbeelding. Dekker was meteen klaarwakker geweest en was dus maar opgestaan, binnensmonds vloekend op zijn vrouw.

Tijdens het ontbijt en de rit naar de BrU had Dekker de voorpret toch weer voelen opborrelen. En nu hij

zijn kantoor betrad, zette zich dat meteen om in grote vreugde, een fantastisch gevoel dat Dekker ook vorige week bij het begin van iedere werkdag had overvallen, telkens hij in deze vertrouwde ruimte aankwam.

Dekker sloot de deur.

Hij trok zijn jasje uit en hing het aan de kapstok, langzaam en beheerst, terwijl hij een mannelijk en dierlijk parfum ontwaarde, als van pas geloid leder, zoals ook een nieuwe auto kon geuren. Hij onderdrukte de neiging om zijn kamergenoot aan gene zijde van het vertrek met een goedemorgen te begroeten, zoals hij daarnet bij het secretariaat wel met Sonja had gedaan en ook met een paar vroege collega's op de gang.

Hij liep naar hem toe, niet te snel, om het weldadige moment van zo meteen zo lang mogelijk uit te stellen. Toen hij naast zijn bureau was aangekomen, stopte hij, zichzelf alle gelegenheid gunnend om de andere te bewonderen. Tot Dekker het niet meer hield, een halve slag draaide en zich in één vloeiende beweging op hem neervlijde.

Alsof hij geknuffeld werd.

Dekker sloot zijn ogen om die unieke sensatie volledig tot zich te laten doordringen, om te ervaren hoe perfect ze bij elkaar pasten. De drukpunten in de rugleuning waren optimaal ingesteld op de glooiingen van zijn lichaam, zodat stoel en mens één geheel werden. Na een paar tellen legde Dekker zijn linkerhand op de armsteun en schoof hem over het zachte oppervlak naar voren. Over de andere steun deed hij hetzelfde met zijn rechterhand, die hij daarna liet zakken om het bedieningspaneeltje te pakken dat ter hoogte van zijn heup aan de zijkant van het zitvlak bevestigd was. Dekker opende zijn ogen en moest grinniken vanwege de hoeveelheid knopjes die hij zag, waarmee hij de elektri-

sche stoel in alle richtingen kon manoeuvreren. Toen Dekker op het pijltje drukte dat naar rechts wees, begon de stoel zich op commando van de deur af te keren en draaide hij zich naar het grote raam.

Geheel geruisloos.

In de verte verscheen het bos dat naast het parkeerterrein van de campus lag. Toen ook het dak en de bovenste verdiepingen van het B-gebouw in beeld kwamen, haalde Dekker zijn vinger van het knopje, waardoor zijn kleine, fijne privécarroussel meteen tot stilstand kwam. Hij zocht dat andere pijltje, dat naar onderen gericht was, en voelde hoe de leuning van de stoel naar achteren begon te hellen, terwijl synchroon daarmee een voetbankje opgetild werd. Die langzame verticale beweging kon hij, zo wist hij na veelvuldig experimenteren vorige week, laten doorgaan tot de stoel volledig plat was. Als een bed. Zover liet Dekker het vandaag niet komen. Toen de stoel een hoek had gemaakt van zo'n honderddertig graden liet hij het knopje los, resulterend in een houding die leek op die van een patiënt bij de tandarts.

Al was dat niet de associatie die Dekker nu maakte.

Want toen hij de helderblauwe hemel voor zich zag, met een enkel wolkje, riep dat een heel ander beeld op. Hij was niet langer professor doctor Dekker, hoogleraar sociale psycholinguïstiek op de Brabantse Universiteit. Nee, hij was nu kapitein Dekker, gezagvoerder van zijn Boeing 747, die zich bij het begin van de startbaan had opgesteld voor zijn zoveelste trans-Atlantische vlucht naar New York. Reddie for teek of. Hij wilde net vanuit de cockpit de passagiers nog even met een volle, warme stem toespreken, toen het buzz-geluidje van de telefoon de hele illusie verknalde.

'Zeg, dat met Barcelona, vergeet dat maar.'

Zonder boe of bah, helemaal des Sonja's. Dekker had even nodig om de opmerking van zijn secretaresse te plaatsen, maar wist toen weer waar dit op sloeg. Het betrof die meeting in Barcelona, ter voorbereiding van die conferentie volgend jaar in Zwitserland. Om wat dingetjes te bespreken met de andere commissieleden. Nou ja, en ook wel wat voor de paella en de sangria, voor een bezoekje aan de Sagrada Familia eventueel. En de Ramblas. En de Calypso Bar.

'Hoezo? Wat bedoel je?'

Sonja zuchtte, als een strenge juf.

'Omdat we aan het einde van het jaar zitten. Omdat je geld op is.'

Ze voorvoelde welke vraag er door zijn hoofd speelde.

'Dekker, de spaarpot klinkt hol, je banktegoed is verbrast.'

Dekker wist even niet wat te zeggen, dus ging Sonja gewoon door.

'Je persoonlijke budget, helemaal opgesoupeerd: aan die dinertjes met die kerels van Bravenca, aan je snoepreisjes en aan wat je nog allemaal voor belangrijke dingetjes hebt. Aan je chique rolstoel.'

Dat laatste was een treiterig aanhangseltje. Dekker kon het bepaald niet waarderen.

'Da's belachelijk. We hebben toch nog andere potjes in het departement. Kan daar niet wat creatief mee geschoven worden? Ik bedoel: ik doe dit toch niet voor mezelf.'

Hij hoorde wat getik op een toetsenbord, wellicht omdat Sonja iets aan het opzoeken was op haar computer. Gewoon voor de vorm. Ze zuchtte opnieuw om nog eens extra te benadrukken dat er niks was.

'Wil je de lief-en-leepot plunderen misschien?'

Geen bloemetjes of chocolaatjes voor de zieken meer?’

Op een toon die liet blijken dat dit absurde suggesties waren. En dat maakte ze des te duidelijker met de wijze waarop ze het gesprek abrupt afkapte.

De vlucht naar New York was geannuleerd. Iedereen uitstappen.

Dekker liet de leuning met een druk op het opwaarts gerichte pijltje weer rechtop komen en draaide zich naar de tafel, vol boze gedachtes over zijn secretaresse en de boodschap die ze hem net gebracht had.

De dag was zo goed begonnen.

En nu had Dekker plots nergens zin meer in. Hij stond op, liep naar zijn raam, maar het uitzicht over de campus bood niet langer soelaas. Hij draaide zich weer naar binnen toe, maar ook daar kon niks hem bekoren. Hij zag zijn oorkondes aan de muur en zijn foto's die diverse fases uit zijn carrière markeerden. Het bracht allesbehalve vreugde. Wel viel hem tot zijn grote ergernis opnieuw op dat zijn boekenkast redelijk klein uitviel, dat die zowel in de hoogte als de breedte een heel aantal centimeters kon worden uitgebreid om er nog meer geleerde boeken in te plaatsen die hij weliswaar niet hoefde te lezen, maar die wel recht deden aan zijn status. Daarvoor hoefde hij dus voorlopig ook niet meer bij Sonja aan te kloppen.

Het was zo'n fijne traditie geworden om even met zijn soortgenoten samen te zitten op een interessante locatie in een van de maanden voorafgaand aan hun tweejaarlijks georganiseerde wetenschappelijke bijeenkomst. Om een en ander nog eens door te spreken. Om het nuttige aan het aangename te koppelen.

En dan zou hij Barcelona zomaar moeten afzeggen?

Zijn nieuwe stoel had ondertussen behoorlijk aan grandeur ingeboet. Dekker ging er toch maar weer op

zitten, zonder enig besef van waar hij eens aan zou beginnen. Het werkblad glom en zijn gegraveerde pen lag klaar, maar het nodigde niet uit. Hij verschoof het kader met de foto van Margriet en Greetje naar rechts, omdat hij hun glimlachende aanwezigheid nu even niet kon verdragen, en trommelde gedachteloos op de rand van de tafel.

En toen zag hij het bundeltje links, boven op zijn to-dostapeltje, het werkstuk dat hij een paar dagen geleden eens vluchtig had bekeken. Van die bijzondere student van zo meteen, dat ambitieuze strebertje. Waarop een flard uit het gesprek met Sonja door zijn hoofd flitste. De oplossing diende zich plots op een presenteerblaadje aan. Hij trok de tekst naar zich toe en pakte zijn pen. In de openingsaline'a's zag hij niks bruikbaar, maar op pagina twee stond iets waarmee hij wel wat kon. Gniffelend krabbelde hij wat in de kantlijn, met veel uitroeptekens, waarop hij de rest van het document doorliep, om hier en daar een gelijksoortige opmerking te plaatsen. Het waren ieder op zich misschien maar kleine dingetjes, maar de optelsom ervan maakte het wel overtuigend.

De druk van de stoel in zijn rug voelde weer aange-naam.

Hij schrikte op van de klopp op de deur, alsof hij betrapt werd. Even vreesde Dekker dat Sonja zou verschijnen.

Maar het was de Turkse.